

Ἰωάννου Καποδιστρίου καὶ δυσφορῶν ὅτι τὰ νομοσχέδια τῶν συνελεύσεων συντάσσει ὁ Κυβερνήτης ἐν τῷ γραφείῳ του, χωρὶς νὰ προσκαλῇ εἰς συνεργασίαν καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς μὲν, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο, ὀπλαρχηγούς, ἐχλεύαζε τοὺς συνταγματικοὺς ἐκείνους τύπους, οἱ δὲ εὐφροῖς πληρεξούσιοι, ὑπερασπίζοντες τὰς λαϊκὰς ἐκφράσεις, ἔλεγον κρυφίως καὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μετεβίβαζον τὴν εἰρωνείαν «Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει», Ἐκ τούτου προήλθεν ἡ νεοελληνικὴ αὕτη παροιμία.

N. Λιβαδάς

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Φιλοσοφία ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κατεσκληρότων ζώων.

— Τί ὑποφέρουν τὰ ζῶα!...

— Ἐμένα τὸ λῆς, γυναῖκα, ποῦ εἶμαι δέκα χρόνια παντρεμμένους...

Ἐντυπώσεις καλλωπισμοῦ μεσοκόπου.

— Ἐέρεις γυναῖκα ποῦ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπιστράτευσις;

— Γιατί;

— Ἐχεις ἄλλην ἡλικίαν διὰ τὸ σπῖτι καὶ ἄλλην διὰ τὸν περίπατον...

Διὰ μίαν φιλάρεσκον.

— Αὐτὴ εἶνε ὅτι κτίριον ὑπὸ κατασκευῇ...

— Δηλαδή.

— Μεγαλώνει ἐργολαθικῶς.

Ἑλληνογαλλικὰ ἐρασιτεχνῶν.

— Καὶ ποῖοι θὰ πάρουν τὴν κρεασιὸν τῶν ρόλων;

— Ἀφοῦ πρὶνκεῖται περὶ κρεασιὸν θὰ δοθῇ διὰ δελτίων...

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ

I.

Ἀφιερωμένον εἰς τὴν
Μαριάνναν Ἀλ. Μωραΐτου.

Πόσο, ὄνειροπλάστρα κόρη, σ' ἀγαπῶ τώρα.....
ὦ ναι τώρα ποῦ ἡ ἀγάπη μας τυλίχθηκε μέσα στὸ φοβερὸ πόνο, τώρα ποῦ μᾶς χωρίζει μιὰ ἄβυσσος, Μοῦ φαίνεται ὅτι ἕνας τάφος, ποῦ γλήγωρα θὰ δεχθῇ ἕνα σῶμα—πόνους καὶ καύμους.....

ὦ, πόση ἀντοχὴ μοῦ χρειάζεται γιὰ νᾶσαι ἢ μόνη μου εὐτυχία. Κ' ἐγὼ νᾶμαι ὁ ἀθῶος καταδικασμένος νὰ μὴ βλέπω τὴν πανώρητα κορμίστασιά σου, νὰ μὴ ἀνενίξω τὸ γλυκὸ μελαχροινὸ σου πρόσωπο ποῦ σκορπίζει μαγεία καὶ φέγγος, ποῦ μὲ σέρνει στὴν αἰωνιότητα.

II

Πόσο σ' ἀγαπῶ τώρα κόρη τῶν ὀνείρων μου, ὅσο πονῶ... πονῶ τώρα κι' ὁ πόνος μου εἶνε γλυκὸς γιατί σ' ἀγαπῶ. Εἶναι γλυκὸς ὅταν τοῖς πληγαῖς τοῦ φοβικοῦ μαχαιριοῦ ποῦ ἀνοίγει καὶ ποῦ πεθαίνει κανένας σ' ἕνα ναρκωτικὸ ὕπνο τοῦ πόνου. Εἶναι γλυκὸς ὅταν τις ἀρμονικὰς ἡχῆσεις τοῦ ἐρημικοῦ σημάτων μου μέσ' τῇ μαγικῇ γαλήνῃ τῆς νύκτας.

Στὸ πόνο μου, στὴ τρομερὴ μου ἀπόγνωσι εἶσαι σὺ πάντα ἔμπρός. Στὰ ὄνειρα μου σὺ πρώτη. Σὰν παρὰ φρον τρέχω στὴ λεβεντοπνίχτρα θάλασσα, ποῦ μὲ μαγιά κτυπᾷ στοὺς βράχους καὶ στ' ἀκρογῶλια γιὰ

νὰ βρῶ ἀνάπαυσι, μικρὴ γαλήνη. Μὰ τίποτα... Μόνη ἢ μορφὴ σου ρίχνει φῶς στὴ σκιά τῆς ψυχῆς μου.

III

Πόσο, ὄνειροπλάστρα κόρη, σ' ἀγαπῶ τώρα... Πόσο φοβοῦμαι. Εἶμαι ἀδύνατος... φτωχός, δυστυχισμένος, παραζαλισμένος ὅταν τ' ὀρφανὸ παιδί, ποῦ γυρίζοντας γιὰ νὰ ζητήσῃ εὐσπλαχνία, ἔχασε τὸ μονοπάτι στὸ ἀπέραντο δάσος. Τὸ κανδήλι μου, ὁ μὴ νάχος μου σύντροφος τῆς νυκτιᾶς, ζητᾷ νὰ ρίξῃ λίγη παρηγοριά στὴ καρδιά μου, Μὲ τὸ λάδι τοῦ ζητᾷ νὰ κλείσῃ μιὰ πληγὴ βαθειὰ ξυσμένη.

Κόρη τῶν ὀνείρων μου, γίνου ὅταν πρῶτο καλὴ καὶ πονετικὴ. Ἄς σβύσῃ ἀπ' τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο ἡ λύπη, ἅς φύγῃ ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα ὁ πόνος. Ὁ πόνος σου κι' ἡ λύπη σου ὀλονυκτὶς μὲ δέρνουν καὶ μύριας σκέψεις θλιβερὰς ὄλο στὸ νοῦ μου φέρονται. Ἐλα νὰ ξαναρχίσουμε τὸ παλὸν τραγοῦδι ἀπ' τὸ πόνο. Ποιῶ τραγοῦδια ἀγάπης... ὅχι μοιρολόγια.

IV.

Εἶναι κρῖμα νὰ ξεχάσουμε τὸ σκοπὸ. ὦ! κρῖμα. Μεγάλον κρῖμα.

Ἐλα προτοῦ νὰ μὲ πνίξῃ ὁ πόνος, ἢ ἀπόγνωσι.

ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ